

. . . DE v. BEVEREN IN OPMARS . . .

De v. Beveren, de naam zegt het al, is een Belgisch ras, dat reeds tientallen jaren in het land van Beveren ten westen van Antwerpen werd gefokt, alvorens het in 1933 in de Nederlandse standaard werd opgenomen.

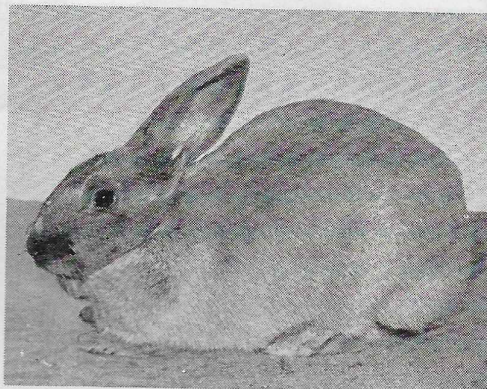
Na jarenlang in een vrijwel vergeten hoek te hebben verkeerd, trad de blauwe van Beveren op de B.T.T. '75 met 27 nummers, ingezonden door zes fokkers, weer voor het voetlicht, en dan ook nog in een redelijke doorsnee-kwaliteit.

Dit heeft de nestor van het ras A. Moojaart, die het vaak op z'n eentje in stand hield, kennelijk goed gedaan. Hopelijk zet dit herstel zich nu voort. Natuurlijk is er nog veel aan te verbeteren. Zoals de Chinchilla's pels- en kleurkonijnen zijn bij uitstek, zo kan men van de van Beveren zeggen dat het een type- en kleurkonijn bij uitstek is, waarbij aan de pels dezelfde eisen worden gesteld, als bij de chinchilla's en zilvervossen, dus een iets langere normaalhaarpels van een krachtige structuur met zeer veel onderwol.

De dekkleur is niet zo makkelijk te omschrijven, zodat naar een vergelijking werd gezocht. De standaard van de N.K.B. noemt hiervoor de kleur van de wilde vergeetmij-nietjes. De laatste N.B.K.V.-standaard noemde de kleur van de bloem van de lavendel, doch de juiste kleur, die we verlangen, verschilt van beide voorbeelden. Men zal zich de juiste kleur in moeten prenten, door deze op de tentoonstelling bij de ingezonden dieren te bestuderen.

De kleur is zuiver lichtblauw, doch niet zo teer licht blauw als van de Gouwenaar. Hiervan moet de kleur duidelijk zijn te onderscheiden, zonder echter aan donkerblauw te doen denken.

Hierin zit nog veel variatie, vooral te donkere dieren komen veel voor. Dit is niet zo verwonderlijk, omdat in het verleden wel eens een iets te lichte blauwe Wener moest worden ingeschakeld, om het ras in stand te houden.

Blauwe van Beveren voedster ZZG op de BTT 1966. Ingezonden door A. Geeven te Zeelst. Deze voedster geeft het mandoline type goed weer hoewel de achterhand nog even gevulder kon zijn. Het verkrijgen van een zuivere kleur, zonder schifting is een van de moeilijkheden bij de fok van dit ras.

C

We zijn echter nu op de goede weg, dank zij een zeer goed gekleurde van Beveren-ram, ingezonden vanuit Schotland op de jongdierenshow van Ornithophilia, die door J. van Egmond werd aangekocht. We kunnen wel zeggen, dat vrijwel al onze blauwe van Beveren, direct of indirect, van deze ram afstammen. De tussenkleur moet de dekkleur zo diep mogelijk volgen. Enige kleurreserve in de grondkleur is wel aan te bevelen.

Deze kleurbeschrijving geldt voor de Blauwe van Beveren, doch het ras is ook erkend in de kleuren zwart en bruin (Havana) en wit met blauwe ogen. Doch deze kleuren zijn in ons land nog niet aanwezig. Er wordt wel aan gewerkt. Het ras krijgt hierdoor een bredere basis. Gezien het aan het ras eigen type, behoort uitbreiding met nog meer erkende kleuren niet tot de onmogelijkheden, doch bepalen we ons eerst tot de toegestane kleuren.

Het best geschikte ras om mee te kruisen is de Havana om de kleuren zwart en bruin te creëren.

Uit de eerste paring tussen blauwe van Beveren en Havana of bruine Wener, zijn alle jongen zwart. Bij onderling paren van deze F1, is de uitkomst theoretisch op de 16 dieren in de F2 9 zwarten 3 blauwen, 3 bruinen en 1 zeer licht blauwe, genetisch dus een Gouwenaar of Marburger Feh. Deze blauwen

Bij de voorplaat:

Jonge Gouwenaar ram. 1 F op de Intershow 1974. Eig.: P. v. Paridon te Bussum. Een dier met een behoorlijk type en voldoende mannelijke kop. De te re egale dekkleur is van de juiste tint en wordt geschraagd door een goede grondkleur.

C.